ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jiřiny Jislové a soudců JUDr. Renaty Polákové a Mgr. Aleny Jedličkové ve věci

žalobce: **Jaroslav K.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupeného advokátem Mgr. Václavem Kotkem
sídlem třída Kpt. Jaroše 10, 602 00, Brno

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10, Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00, Praha 2

o náhradu nemajetkové újmy,
k odvolání žalobce i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23. dubna 2021, č. j. 44 C 9/2020-301,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 638 300 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 10 % ročně od 5. 3. 2020 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), zamítl žalobu co do požadavku žalobce na zaplacení částky 2 105 289 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z této částky od 27. 2. 2020 do zaplacení a co do

Shodu s prvopisem potvrzuje Vladimíra Kantorová.

úroku z částky 638 300 Kč od 27. 2. 2020 do 4. 3. 2020 Kč (výrok II.), žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 104 294,96 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok III.) a dále povinnost zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 na náhradě nákladů řízení částku 10 638,63 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.).

2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal na žalované náhrady nemajetkové újmy, která mu měla vzniknout v důsledku nezákonného rozhodnutí, nezákonné vazby a nepřiměřené délky trestního řízení vedeného u Okresního soudu Brno-venkov pod sp. zn. 2 T 77/2011, zahájeného usnesením Policie ČR ze dne 25. 10. 2010, č. j. KRPB-5572-40/TČ-2010-060381-CHS, pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákona a zastaveného usnesením Okresního soudu Brno-venkov ze dne 21. 2. 2019, č. j. 2 T 77/2011-1682. Ohledně nepřiměřené délky řízení požadoval žalobce poté, co mu žalovaná dobrovolně uhradila částku 44 000 Kč, ještě částku 339 789 Kč s odůvodněním, že řízení trvalo 8 let, 4 měsíce a 17 dnů, řízení nebylo složité, přes 5 let byly orgány činné v trestním řízení nečinné, žalobce průtahy nezavinil a věc pro něj měla výšený význam, když v průběhu řízení byl dokonce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 3 let a 8 měsíců. Ohledně nemajetkové újmy požadoval poté, co mu žalovaná uhradila částku 20 000 Kč, ještě částku 1 845 000 Kč, když za uvedený trestný čin mu hrozila trestní sazba ve výši až 10 let a měl se trestné činnosti dopustit jako starosta malé obce xxx. Občany obce byl po celou dlouhou dobu trestního řízení vnímán jako kriminálník, když tito uvěřili veřejnoprávním médiím, které o kauze informovaly, a to i v České televizi. V důsledku trestního řízení se významně zhoršilo jeho srdeční onemocnění, se kterým musel být v lednu 2012 hospitalizován. Při cestě z nemocnice pak byl zatčen, u soudu zkolaboval, byl zde vzat do vazby a několik týdnů byl umístěný na JIPu vazební věznice. Lidé následně jeho rodinu přestali zdravit, jeho manželka jako učitelka v mateřské školce to odnášela od rodičů, syn V. dokonce utekl z domu, když se mu spolužáci smáli, že má otce v kriminále a napadali ho i fyzicky. Syn V. pak pod psychickým tlakem vzdal studium na vysoké škole. Celá rodina se tak dostala do společenské izolace, žalobce neobhájil svůj mandát obecního zastupitele v roce 2014 a nemohl sehnat práci. Dostali se do finanční tísně a byli nuceni rozprodat rodinný majetek. Za nezákonnou vazbu, konstatovanou v nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 5. 2013, sp. zn. I. ÚS 2183/12, požadoval po plnění žalované ve výši 76 200 Kč ještě částku 558 800 Kč, kdy vycházel z částky 5 000 Kč za každý ze 127 dnů vazby.

3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s tím, že se žalobci omluvila a poskytla mu dostatečnou peněžní náhradu. Řízení označila za složité, byla v něm nutná součinnost mnoha orgánů státní správy, bylo třeba řešit otázky restitučního řízení a českého občanství původní majitelky nemovitostí. Věc byla řešena na všech stupních soudní soustavy, žalobce přispěl k prodloužení řízení, když kvůli zdravotním důvodům jeho obhájce muselo být odročeno hlavní líčení. Podle žalované přispěl žalobce k průtahům v řízení, když například jeho advokát dva dny před konáním hlavního líčení požádal o jeho odročení ze zdravotních důvodů a nenavrhl substituci. Předmět řízení nebyl pro něj nijak mimořádně významný, navíc byl obžalován spolu dalšími 5 osobami, z nichž některé byly jeho blízkými, tedy význam je snížen sdílenou újmou. Uvedený trestný čin bývá sice vnímán veřejností negativně, nicméně nedosahuje takové míry společenského odsouzení, jako např. trestné činy proti životu a zdraví či lidské důstojnosti. Zdravotní problémy žalobce pak nemusí mít příčinnou souvislost s trestním stíháním, stejně jako tvrzená nemožnost sehnat práci. Vznesla námitku promlčení nároku na odškodnění nezákonného vazebního řízení, když o zrušení rozhodnutí o vzetí žalobce do vazby bylo rozhodnuto nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 5. 2013, sp. zn. I. ÚS 2183/12, vyhlášeným 6. 6. 2013, a nárok žalobce uplatnil až v září 2019.

4. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že proti žalovanému jako starostovi obce H. bylo usnesením PČR ze dne 25. 10. 2010, č. j. KRPB-5572-40/TČ-2010-060381-CHS, zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle ust. § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák. ve spolupachatelství s dalšími pěti zastupitelům obce, což bylo žalobci doručeno dne 25. 10. 2010. Stížnost žalobce byla zamítnuta usnesením státního zástupce Okresního státního

zastupitelství Brno-venkov ze dne 24. 11. 2010. Dne 8. 12. 2010 byl proveden výslech žalobce, kde připustil v minulosti odsouzení za trestnou činnost, a to dle rejstříku trestů tři odsouzení z let 1982, 1983 a 1985 včetně jednoho nepodmíněného odsouzení k odnětí svobody v délce 5 měsíců za trestný čin za padělání a pozměňování veřejné listiny. Dne 12. 7. 2011 byla u Okresního soudu Brno-venkov na žalobce a ostatní obžaloba, bylo nařízeno hlavní líčení na 10. 8. 2011, které bylo k žádosti žalobce odročeno na 26. 9. 2011, kde byl žalobce vyslechnut a hlavní líčení bylo odročeno na 31. 10. 2011, které bylo odročeno ze zdravotních důvodů obhájce na 21. 12. 2011 a ze stejných důvodů na 19. 1. 2012. To pak bylo odročeno z důvodu hospitalizace žalobce pro srdeční příhodu a změny společného obhájce na 15. 2. 2012 a dne 19. 1. 2012 byl vydán příkaz k zatčení obžalovaného žalobce, který byl realizován Policií ČR téhož dne ve 14:25 hodin, a žalobce byl policií eskortován k soudu, v 15:00 hod vyslechnut a vzat do vazby z důvodu podle § 67 písm. a) trestního řádu s odůvodněním, že společně se svým obhájcem cíleně maří další projednávání předmětné trestní věci. Do vazební věznice byl žalobce dodán dne 19. 1. 2012 v 15:30 hodin. Dne 15. 2. 2012 podal žalobce návrh na vyloučení předsedy senátu z projednávání věci a dále návrh na přerušení řízení po dobu 6 měsíců s odkazem na svůj nepříznivý zdravotní stav, kdy po kolapsu je od 19. 1. 2012 nadále umístěn na JIP v nemocnici Vazební věznice xxx. Dne 15. 2. 2012 se ve věci konalo hlavní líčení, k němuž byl žalobce eskortován z vazby a byl zde jako obžalovaný vyslechnut spolu s dalšími 9 svědky, a bylo odročeno na 21. 2. 2012. Usnesením ze dne 15. 2. 2012 soud rozhodl, že předseda senátu není vyloučen z vykonávání úkonů v trestní věci obžalovaných, včetně žalobce, proti čemuž podal žalobce stížnost, a téhož dne pak bylo také vydáno usnesení o předání obhájce žalobce ČAK ke kárnému postihu. Dne 21. 2. 2012 se konalo hlavní líčení, pro nevolnost žalobce byloa věc vůči žalobci vyloučena k samostatnému projednání, když tento nesouhlasil s konáním hlavního líčení v jeho nepřítomnosti. Na tomto hlavním líčení uznal soud ostatní obžalované vinnými ze spáchání výše uvedeného trestného činu a uložil jim trest odnětí svobody na 3 roky s podmíněným odkladem na 5 let. Podané stížnosti byly zamítnuty. Dne 26. 3. 2012 se ve vyloučené věci obžalovaného žalobce konalo hlavní líčení a také žalobce byl uznán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody na 3 roky a 8 měsíců. Dne 10. 4. 2012 se žalobce odvolal a požádal o propuštění z vazby, kdy 11. 5. 2012 byla ve vazebním zasedání žádost zamítnuta a umožněno zaplacení peněžité záruky ve výši 2 mil. Kč do 3 dnů od právní moci usnesení, kterou žalobce složil dne 16. 5. 2012 na účet soudu a ten usnesením ze dne 17. 5. 2012 propustil žalobce z vazby s právní mocí dne 24. 5. 2012. Usnesením ze dne 27. 6. 2012 odvolací soud spojil trestní věc obžalovaného žalobce ke společnému projednání a rozhodnutí s trestní věcí ostatních obžalovaných. Usnesením Ústavního soudu ze dne 15. 10. 2012 byla odmítnuta ústavní stížnost proti rozhodnutí o nevyloučení předsedy senátu. Dne 10. 10. 2012 se před odvolacím soudem konalo veřejné zasedání, bylo odročeno na 7. 11. 2012, následně na 12. 12. 2012 a následně na den 6. 2. 2013, kde byly rozsudky zrušeny a věc byla vrácena státnímu zástupci k došetření s potřebou vyčkat, zda restituentka Marie D., jejíž pozemek zastupitelé prodali jako obecní, měla ke dni svého úmrtí státní občanství. Obhájci bylo uloženo kárné opatření a nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 5. 2013, sp. zn. I. ÚS 2183/12, byla zrušena usnesení soudu ze dne 19. 1. 2012 a odvolacího soudu ze dne 9. 3. 2012 o vazbě žalobce s odůvodněním, že jimi bylo porušeno základní právo žalobce zakotvené v čl. 8 odst. 2 LZPS, kdy obstrukční chování žalobce nelze zaměňovat s obavou, že uprchne nebo se bude skrývat. Podle Ústavního soudu nelze obavu z pokračování obstrukčních jednání zaměňovat s obavou, že se obviněný bude skrývat nebo že uprchne a dne 11. 6. 2013 OSZ Brno-venkov zrušilo peněžitou záruku ve výši 2 mil. Kč. Dne 2. 9. 2013 došla Nejvyššímu soudu ČR stížnost ministryně spravedlnosti pro porušení zákona proti usnesení odvolacího soudu ze dne 6. 2. 2013, konkrétně proti jeho výroku, jímž byla předmětná věc vrácena státnímu zástupci k došetření, a ten rozsudkem ze dne 11. 12. 2013, č. j. 6 Tz 49/2013-66, rozhodl o tom, že tímto pravomocným usnesením byl porušen zákon v ust. § 260 trestního řádu ve prospěch všech obviněných, včetně žalobce., což byl ale pouze akademický výrok. Policie ČR následně v období mezi 11. 2. 2015 až 18. 8. 2017 zasílala Krajskému úřadu Jihomoravského kraje opakované dotazy stran vydání rozhodnutí ohledně občanství paní Marie D. Krajský úřad Jihomoravského kraje zaslal

Policii ČR dne 18. 8. 2017 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 5. 2017, č. j. VS-512/833/2-1995, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 17. 12. 2012 o zrušení potvrzení o československém státním občanství k datu úmrtí Marie D., zemřelé xxx, a řízení bylo zastaveno. Dne 29. 11. 2017 byl žalobce jako obviněný znovu vyslechnut PČR a uvedl, že jeho zdravotní i psychický stav je dobrý. Dne 15. 3. 2018 přibrala Policie ČR znalce k podání znaleckého posudku z oboru ekonomika – odvětví ceny a odhady za účelem stanovení odhadu ceny pozemků v obci xxx v místě a čase obvyklém do 15. 5. 2018, což znalec zpracoval 30. 5. 2018. Dne 12. 9. 2018 byl obhájcem žalobce prostudován trestní spis, dne 17. 9. 2018 navrhl žalobce doplnění dokazování a dále navrhl zastavení trestního stíhání podle ust. § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Dne 2. 10. 2018 doručila P ČR OSZ Brno-venkov návrh na zastavení trestního stíhání podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu s tím, že KÚ Jihomoravského kraje dne 4. 12. 2017 vydal osvědčení o státním občanství ČR Marie D., ve kterém uvádí, že tato nebyla ke dni úmrtí, tj. xxx, československou státní občankou, OSZ však podalo dne 2. 11. 2018 obžalobu, žalobce podal dne 10. 12. 2018 návrh na předběžné projednání obžaloby s návrhem na zastavení trestního stíhání. Usnesením ze dne 21. 2. 2019, č. j. 2 T 77/2011-1682, soud rozhodl tak, že se trestní stíhání proti obviněným, včetně žalobce podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu zastavuje, když skutek popsaný v obžalobě nemá svého opodstatnění, neboť se na předmětné pozemky režim restitučního nároku nevztahoval a nemohlo tak dojít jednáním obviněných k naplnění skutkové podstaty trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele Ve vztahu k žalobci toto usnesení nabylo právní moci dne 16. 3. 2019. Kauza byla probírána v pořadech České televize xxx xxx a xxx xxx i v článcích na internetu. Ve vazební věznici byl žalobce hospitalizován od 19. 1. 2012 do 9. 3. 2012 pro xxx onemocnění, od roku 2012 je sledován pro xxx xxx, xxx a xxx a následné xxx onemocnění, v průběhu řízení bral antidepresiva, v roce 2015 mu byl přiznán invalidní důchod 2. stupně a v roce 2017 byl tento zvýšen na 3. stupeň. Žalobce nesl trestní řízení velmi špatně, v průběhu řízení se změnila jeho přátelská povaha na uzavřenou, spoluobčané se mu vyhýbali, o něj i rodinu se zajímala media, a trpěli i jeho rodinní příslušníci. V obci jim zůstal status kriminálníků, nicméně v rodině měl podporu. Při zajišťování kauce si museli půjčit na vysoký úrok.

5. Po právním posouzení podle § 7, § 8, § 13 a § 31a zák. č. 82/1998 Sb. dospěl soud prvního stupně ohledně požadavku na odškodnění za nepřiměřenou délku řízení k závěru, že řízení, které trvalo 8 let a 4 měsíce, bylo nepřiměřeně dlouhé, což nesporovala ani žalovaná, kdy nespornou zůstala i nezbytnost poskytnout odškodnění v relutární formě. Za přiměřené zadostiučinění považoval částku 132 000 Kč, kdy vyšel z částky 18 000 Kč za rok řízení s poloviční částkou za první dva roky, kterou následně posoudil podle kritérií uvedených v § 31a odst. 3 cit. zák. Nepřihlédl vzhledem ke zproštění žaloby k významu řízení s tím, že bude zohledněn v odškodnění za nezákonné rozhodnutí. Přihlédl ke hmotněprávní i procesní složitosti věci, kdy bylo třeba podřídit řízení řešení restitučních nároků i správním otázkám občanství a ve věci bylo 6 spoluobžalovaných, kteří všichni plně využívali procesních práv, navíc věc byla řešena před všemi orgány činnými v trestním řízení, u soudu byla věc projednána na všech třech stupních i u Ústavního soudu, což promítl ve snížení základní částky o 30 %. Následně o 30 % navýšil základní částku z důvodu postupu orgánů činných v trestním řízení, kdy odvolacím soudem byl zrušen rozsudek a věc byla vrácena až do přípravného řízení s odkazem na potřebu vyčkat na restituční řízení, i k nekoncentrovanému postupu uvedených orgánů. Neshledal potřebu modifikovat základní částku z důvodu chování žalobce, kdy skutečnost, že byli současně stíhání i další členové rodiny, jeho syn, dcera a zeť neoznačil za usnadnění situace a sdílenou újmu, spíše naopak. Protože žalovaná plnila 44 000 Kč, přiznal soud prvního stupně jako doplatek do 132 000 Kč ještě 88 000 Kč. Ohledně požadavku na náhradu nemajetkové újmy z nezákonného trestního stíhání dospěl soud prvního stupně k závěru, že vzhledem k zastavení trestního stíhání je dán předpoklad pro vznik odpovědnosti státu za újmu, a to nezákonné rozhodnutí a shledal i újmu a příčinnou souvislost mezi nimi, což nakonec bylo opět mezi účastníky nesporné. Význam přezkoumávaného řízení shledal jako postupně klesající, když po vrácení věci do přípravného řízení se kauze nevěnovala ani media. Žalobce byl ohrožen sazbou odnětí svobody až na 10 let, reálně ho ale ohrožoval podstatně

nižší trest, jak ukazuje i první rozsudek ve věci odsuzující žalobce na tři roky a 8 měsíců, trestný čin ale nelze označit za zvlášť zavrženíhodný. Dopad do osobnosti žalobce byl v rámci subjektivních pocitů frustrace, stresu a nejistoty i obavy, což mělo vliv na jeho zdravotní stav, i do společenského života, kdy se stal uzavřeným, okolí vyjma rodiny se ho stranilo, nicméně v roce 2014 byl znovu zvolen zastupitelem obce. Již v minulosti byl žalobce trestán pro padělání a pozměňování veřejné listiny a odsouzen k několikaměsíčnímu nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Soud prvního stupně neshledal excesivní způsob jednání orgánů činných v trestním řízení ohledně medializace případu. Za odpovídající částku označil 6 000 Kč za každý měsíc trestního stíhání do zrušení rozsudku (28 měsíců) a dále 4 000 Kč za další období (72 měsíců). K uvedené částce dospěl po porovnání s věcí vedenou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 54 Co 247/2019, kde byl poškozený pracující jako advokát obviněn z poškozování věřitele, ohrožen trestní sazbou odnětí svobody na 8 let, trestní stíhání trvalo 9 let a 4 měsíce, proběhlo na dvou stupních soudní soustavy, mělo intenzivnější průběh, poškozený byl jednou nepravomocně odsouzen, případ byl rozsáhle medializován, stíhání mělo hluboký dopad do jeho osobního, rodinného i společenského života, přičemž odškodnění představovalo cca 4 464 Kč za měsíc řízení. Pokud žalobce poukazoval na řízení vedené u odvolacího soudu pod sp. zn. 70 Co 195/2017, pak soud prvního stupně dovodil, že se jednalo sice také o starostu, stejný trestný čin a podobné dopady do života s tím, že řízení trvalo jen 38 měsíců, který byl odškodněn částkou 10 000 Kč za měsíc stíhání, ale tento případ nepovažoval za analogický, když podstatnou odlišností bylo dlouhodobé veřejné politické působení poškozeného, který musel skončit ve funkci starosty, přičemž působil ve výrazně větší obci a tedy trestní stíhání mělo širší dosah. Stejně tak nepovažoval za srovnatelnou věc vedenou pod sp. zn. 70 Co 127/2019, když poškozená odškodněná částkou 8 904 Kč za měsíc, byla stíhaná po dobu 5 let a 8 měsíců pro křivou výpověď a nepravdivý znalecký posudek s obdobnými dopady do jejího života, byla dvakrát pravomocně odsouzena, musela dvakrát přerušit advokátní praxi, kdy přišla o jediný zdroj obživy, a v jejím případě byl shledán excesivní postup krajského soudu, který nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího soudu. Co se týká náhrady za nezákonné vzetí do vazby, pak soud prvního stupně nárok označil k námitce žalované za nepromlčený, když vazba byla vyhodnocena jako nezákonná již nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2183/12, podle nějž obstrukce žalobce s dostavováním se k soudu nelze zaměňovat s důvody útěkové vazby, přičemž dovodil, že promlčecí dobu je třeba posuzovat od skončení trestního stíhání, neboť při shledání viny mohla být vazba kompenzována v uloženém trestu. Vazbu vykonávanou jako útěkovou od 19. 1. 2012 do 25. 5. 2012, strávil žalobce dlouhou dobu v nemocnici, byť vězeňské, poté byl sám na cele bez osob s kriminální minulostí a mohl zde pracovat. Jeho újmu ohodnotil soud prvního stupně maximální částkou 1 500 Kč za každý den vazby, v níž zohlednil špatný zdravotní stav žalobce, to, že byl v rámci obce vnímán jako zavřený i nutnost sehnat vysokou kauci za několik málo dnů, tj. ve výši 190 500 Kč za 127 dnů výkonu vazby, z níž vzhledem k dobrovolné úhradě částky 76 200 Kč ze strany žalované přiznal zbylou částku 114 300 Kč. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 3 o. s. ř. ve vztahu k žalované a podle § 148 odst. 1 o. s. ř. ve vztahu ke státu.

6. Proti II. a III. výroku uvedeného rozsudku podal žalobce včasné odvolání, ve kterém namítl, že rozsudek je dle něj částečně nepřezkoumatelný. Nesouhlasil s tím, že soud prvního stupně nezohlednil, že od vydání stanoviska Nejvyššího soudu Cpjn 206/2020, které stanovilo základní částku v rozmezí 15 až 20 000 Kč, uplynulo již 10 let, a tedy tato částka by měla být přiměřeně zvýšena s ohledem i na zvýšení průměrného platu ve státní správě. Pokud soud prvního stupně argumentoval rozsudkem NS ze dne 10. 4. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1964/2012, pak toto rozhodnutí bylo vydáno pouhé dva roky po stanovisku a toto zde NS sám reflektuje. Navíc rozmezí je jen orientační. Např. usnesení NS ze dne 26. 9. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1153/2019 již odráží nárůst mzdové a cenové úrovně. Co se týká modifikace, pak složitost věci a rozsáhlost dokazování neměla na délku řízení fakticky žádný vliv, když zpočátku trvalo přípravné řízení pouze 8,5 měsíce a všichni svědci byli vyslechnuti při jednom hlavním líčení. Po vydání odsuzujícího rozsudku pak trvalo řízení do rozhodnutí odvolacího soudu 11 měsíců, což nemohla způsobit složitost věci. Navíc

přezkoumání restitučních otázek mělo předcházet trestnímu stíhání a obžaloba byla posouzena jako předčasná. K vypracování znaleckého posudku došlo, až když bylo jasné, že je na místě stíhání zastavit. Nesouhlasil ani se snížením o 10 % z důvodu víceinstančnosti, když u Ústavního soudu byla jeho vazba přezkoumávána souběžně s trestním řízením, což platilo i ohledně řízení před Nejvyšším soudem, kdy bylo zřejmé, že výrok bude pouze akademický. Za nesprávné označil i nezvýšení základní částky z důvodu významu pro žalobce, když se jedná o zcela samostatný nárok, a to nejistota ohledně výsledku řízení, což není v žádném vztahu k újmě z nezákonného rozhodnutí a vychází z jiné škodné události. Souhlasil s nesnížením z důvodu sdílené újmy, když tato je možná jen v civilním řízení, jak dovozuje evropská judikatura, naopak postižení více členů rodiny měl soud prvního stupně zohlednit ve zvýšení základní částky. U odškodnění za nezákonné trestní stíhání nesouhlasil s nezohledněním medializace trestního stíhání, když medializace je v přímé příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním a v jejím důsledku dochází ke škodě, tedy nedochází k přetržení příčinné souvislosti a žalovaná by tam měla nést následky za zvýšení nemateriální újmy, neboť poškozený je vystaven nejen negativním reakcím ve svém bezprostředním okolí, ale i vzdálených spoluobčanů, tedy vyššímu negativnímu vlivu na poškozeného. Nesouhlasil ani s tím, že soud prvního stupně neposoudil jednání mluvčího OS Brno-venkov, který hájil prvostupňový rozsudek v xxx nebo při vyjádření v pořadu xxx, jako excesivní způsob jednání orgánu činného v trestním řízení, když zjevně nectil presumpci neviny, když konstatuje jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody či vzetí do vazby pro falešné důvody nedostavení se k soudu. Lidé v okolí si pak učinili závěr o tom, že je zavřený. Odmítl, aby bylo argumentováno jeho předchozím odsouzením, kdy se tehdy naivně pokusil setkat se se svým otcem, který emigroval do Německa, paděláním výjezdní doložky, kterou by jinak nedostal. Soudu prvního stupně pak vytkl i to, že nepřihlédl k nestandardnímu průběhu trestního stíhání a podjatosti předsedy senátu, kdy za přísedícího měla být vybrána příbuzná restituentky, a požadoval to po osobách, které soudil pro trestnou činnost, napadal odbornou erudici právního zástupce žalobce, zfalšoval protokol o hlavním líčení, rozhodoval bez přepisu protokolu z hlavního líčení. Nesouhlasil ani s nesrovnáním jeho případu s případem řešeným u odvolacího soudu pro sp. zn. 70 Co 195/2017, kde bylo přiznáno dvojnásobně vyšší odškodnění, přičemž soudem uváděná odlišnost v podobě politické angažovanosti má na výši nemajetkové újmy spekulativní vliv, kdy naopak dlouhodobě politicky činná osoba by měla být odolnější, navíc starosta velkého města není většině obyvatel znám, na rozdíl od starosty malé obce. On sám odmítl na funkci starosty rezignovat, protože by to bylo faktické uznání viny, ale toto rozhodnutí nepovažuje za snižující újmu. Co se týká nezákonné vazby, vytkl soudu prvního stupně, že nezohlednil, že rozhodnutí o vazbě bylo zrušeno Ústavním soudem z důvodu protiústavnosti, což podle něj odůvodňuje vyšší odškodnění, než kdyby byla vazba zákonná. Závěr soudu prvního stupně, že pro žalobce byl pobyt ve vězeňské nemocnici analogický normální nemocnici a zpočátku ani nevnímal, že je ve vazbě, označil za cynický, když soud prvního stupně nevzal do úvahy skutečnost, že se na JIP dostal v důsledku vzetí do vazby. Poukázal i na okolnosti jeho vzetí do vazby, kdy byl na cestě z nemocnice zadržen, převezen k soudu, odůvodnění vazby bylo ironické, aby prý byl chráněn před novináři s dostatečnou lékařskou péčí. Když příslušníkům vězeňské služby řekl, že je mu špatně, pouze je to pobavilo a musel omdlít, aby se ho ujali a odvezli na JIP. Zhoršení zdravotního stavu bylo v příčinné souvislosti s jeho vzetím do vazby a on velmi dobře vnímal, že není v normální nemocnici. Soud prvního stupně pak vyšel z výše odškodnění dle rozsudku vydaného před více než devíti lety. Navrhl, aby odvolací soud změnil napadený výrok tak, že žalobě v plném rozsahu vyhoví.

7. Proti I. výroku rozsudku a na něj navazujícímu III. a IV. výroku podala odvolání i žalovaná, která namítla, že přiměřené zadostiučinění již žalobci poskytla. Nesouhlasila se stanovením základní částky za využití částky 18 000 Kč za rok, když mezníkem pro užití vyšší částky, než hraničních 15 000 Kč, je až délka řízení přesahující 10 let. Pokud tedy soud vyšel z vyšší částky, pak již neměl zohledňovat kritérium postupu orgánů činných v trestním řízení a navyšovat základní částku o 30 %, když toto je zohledněno ve výběru oné vyšší než základní roční částky. Soud zároveň nezohlednil, o kolik se prodloužilo řízení v důsledku využití procesních práv trestně stíhaných, což

nelze přičítat státu. Do modifikace se mělo promítnout i chování žalobce, když v letech 2011 a 2012 bylo řízení prodlužováno výhradně činností obhájce žalobce, díky čemuž bylo opakovaně odročováno hlavní líčení. Dovolala se také sdílené újmy, kdy lze předpokládat, že újma je mírnější, pokud ji sdílíme s jinou osobou. V přezkoumávané věci byli spolu s žalobcem stíháni i jeho syn, dcera a její manžel, kdy tito rodinní příslušníci se mohli vzájemně podporovat, což by odůvodnilo snížení základní částky o cca 25 %. Nesouhlasila ani se způsobem výpočtu zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí stanovenou částkou za každý měsíc řízení, což vylučuje platná judikatura. Soud prvního stupně dostatečně nezhodnotil, že přestože měl být údajně žalobce označován za podvodníka, v roce 2014 byl znovu zvolen do zastupitelstva. Nemůže tak být pravdou, že žalobce ztratil zájem o dění v obci a že přestal komunikovat s občany. Rozporuplnost spatřovala i v tom, že soud prvního stupně uvedl, že byl ohrožen sazbou až 10 let, ale vzápětí konstatoval, že mu tento trest nehrozil, což potvrzuje jeho odsouzení k 3 letům a 8 měsícům odnětí svobody, nebo že byl žalobce bezúhonný, ač následně konstatuje jeho trestní minulost. Ani medializaci nelze přičítat žalované. Žalobce pak stále vykonával funkci starosty, tedy trestní stíhání mu nezasáhlo do jeho pracovních vztahů, a následně byl znovu zvolen. Soud prvního stupně také nemůže přihlížet k tvrzeným dopadům na členy rodiny žalobce, když se v tomto případě jedná o osobní nárok, navíc ostatní členové rodiny byli taktéž stíháni. Srovnávané případy pak dle jejího názoru nejsou přiléhavé. Žalovaná dále namítla nesprávné posouzení promlčení, když od skončení vazby uplynula k uplatnění nároku delší, než jen stanovená doba promlčení. Nesouhlasila ani s maximální výší odškodnění za vazbu, když této neodpovídají skutková zjištění. Sám soud konstatoval, že žalobce zpočátku ani nevnímal vazbu, když ležel na JIP, následně byl schopen pracovat, měl povoleny návštěvy příbuzných a mohl ve vazbě pracovat. I úrok z prodlení přísluší žalobci o den později. Navrhla, aby odvolací soud změnil vyhovující výroky a žalobu celou zamítl.

8. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.) a a dospěl k závěru, že odvolání žalobce i žalované nejsou důvodná.

9. Podle § 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

10. Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, nesprávným úředním postupem.

11. Podle § 7 odst. 1 cit. zák. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

12. Podle § 8 odst. 1 cit. zák. , nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

13. Podle § 13 odst. 1 cit. zák. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

14. Podle § 31a cit. zák. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. (2) Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti

vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. (3) V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

15. Soud prvního stupně provedl ve věci dokazování v dostatečném rozsahu a s jeho skutkovými a právními závěry se odvolací soud v zásadě ztotožnil.

16. Je zřejmé a mezi účastníky je i nesporné, že všechny tři nároky uplatnil žalobce u žalované důvodně a ohledně všech byly, jak vyplynulo i z provedeného dokazování, naplněny všechny zákonné předpoklady pro vznik odpovědnosti žalované za nemajetkovou újmu, a to jak nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení ve věci vedené u Okresního soudu Brno-venkov pod sp. zn. 2 T 77/2011 trvající 8 let a 4 měsíce, tak za nezákonné rozhodnutí představované usnesením Policie ČR ze dne 25. 10. 2010, č. j. KRPB-5572-40/TČ-2010-060381-CHS, o zahájení trestního řízení proti žalobci, když toto trestní řízení neskončilo odsouzením, tak i za nezákonnou vazbu, která byla zrušena jako protiústavní nálezem Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. I. ÚS 2183/12, v jejichž důsledku, resp. příčinné souvislosti vznikla žalobci nemateriální újma. Nesporný mezi účastníky zůstal i náhled na formu zadostiučinění, kdy jako jediná v úvahu připadá relutární náhrada. Rozdílný pohled účastníků byl a je ohledně výše jednotlivých náhrad.

17. Co se týká nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy z nesprávného úředního postupu, jak správně uvedl soud prvního stupně, platná judikatura ESLP i vnitrostátní dovodila, že přiměřenost délky řízení je relativní a je třeba přihlédnout ke konkrétním okolnostem sporu za použití kritérií uvedených v § 31 odst. 3 zák. písm. b) až e) zák. č. 82/1998 Sb. Újma je v tomto případě presumována jako nejistota z výsledku řízení, vzniká samotným porušením práva a mezi oběma předpoklady je dán vztah příčinné souvislosti. Odvolací soud se zde ztotožňuje se výší částky 18 000 Kč určující výpočet základní částky, kterou soud prvního stupně vzal za odpovídající zadostiučinění za jeden rok trvání přezkoumávaného řízení s tím, že tuto částku za první dva roky řízení započítal částkou poloviční. Výběr uvedené částky soudem prvního stupně jednoznačně vyjadřuje, že pro soud prvního stupně byla nepřiměřenost délky posuzovaného řízení dostatečně výrazná na to, aby nevycházel z dolní hranice uvedeného rozmezí, nicméně nepovažoval ji za natolik extrémní, která by odůvodňovala použití horní hranice tohoto rozmezí či ještě vyšší, jak požadoval žalobce, přičemž již výběrem této částky fakticky ohodnotil intenzitu zásahu do práv žalobce a odvolací soud souhlasí s touto částkou i z důvodu, že při porovnání s odškodněním spoluobviněných žalobce za nepřiměřenou délku tohoto řízení (H. M. a L. V. – řízení pod sp. zn. 15 Co 409/2021 a pod sp. zn. 18 Co 257/2021), u nichž soudy pravomocně dovodily spodní hranici rozmezí 15 000 Kč za rok řízení, se zjevně do volby této hranice promítlo i významnější postavení žalobce jako starosty obce. Odvolací soud dále souhlasí i s provedenou modifikací takto zjištěné základní částky soudem prvního stupně, kdy je zcela zřejmé, že se na délce řízení projevila zejména hmotněprávní i procesní složitost věci. Nelze nevzít v úvahu, že žalobci bylo kladeno za vinu jeho vědomé jednání, kterým porušil blokační princip daný restitučním zákonem a rozhodl za účasti dalších spoluobviněných o prodeji pozemků třetí osobě, přestože obec měla povinnost s pozemky nakládat s péčí řádného hospodáře až do doby jejich vydání oprávněné osobě, čímž se měl dopustit trestného činu zneužívání pravomocí veřejného činitele. Orgány činné v trestním řízení přitom při zahájení trestního stíhání vycházely z toho, že původní vlastnice pozemků, Marie D., byla ke dni svého úmrtí československou státní občankou, a teprve následně v průběhu trestního řízení došlo k revizi vydaného stanoviska Krajského úřadu JM kraje o státní příslušnosti jmenované, a tím došlo i k následnému přehodnocení skutku kladeného za vinu žalobci a jeho trestní stíhání bylo proto zastaveno. Jak konstatovaly soudy i u spoluobviněných, je zjevné, že ke dni zahájení trestního stíhání zde byl důvod pro závěr o možném spáchání trestného činu,

nejednalo se o zlovolný postup orgánů činných v trestním řízení a k zastavení trestního stíhání došlo pouze z důvodu, že restituční nárok oprávněné osoby (potomka Marie D.) byl až po zahájení trestního stíhání žalobce, a to dnem 18. 8. 2017, kdy došlo ke zrušení potvrzení o čs. občanství jmenované a dne 4. 12. 2017, kdy naopak bylo vydáno osvědčení o tom, že nebyla čs. státní občankou ke dni svého úmrtí, shledán nedůvodným. Je tedy zřejmé, že podstatně se na délce řízení projevila potřeba vyřešit v první řadě onu hmotněprávní stránku předběžné otázky, tj. zda potomku po jmenované restituentce vznikl nebo nevznikl nárok na vydání pozemku prodaného obcí třetí osobě, kdy samo řešení této předběžné otázky je složité, jak to bývá obvykle v restitučních sporech a způsobilo ono podstatné prodloužení řízení. Snížení základní částky o 20 % je tak zcela adekvátní dané situaci. Stejně tak pokud soud prvního stupně snížil základní částku o dalších 10 % z důvodu víceinstančnosti trestního řízení, zcela toto odpovídá rozhodovací praxi, neboť ke každému řízení v jednotlivých instancích je třeba k rozhodnutí postoupit celý spis, což vždy vyžaduje časovou potřebu, která ale řízení prodlužuje. Stejně tak lze souhlasit se soudem prvního stupně, když základní částku navýšil o 30 % z důvodu postupu orgánů činných v trestním řízení, když je zřejmé, že v přezkoumávaném řízení byl původní odsuzující rozsudek zrušen dne 21. 2. 2012, tedy cca 1 rok a 3 měsíce od zahájení trestního řízení proti žalobci, nicméně k zastavení trestního řízení došlo až cca za 7 let a zastavení řízení bylo očekávatelné již od onoho zrušení potvrzení o čs. občanství, tj. od 18. 8. 2017, ale došlo k němu fakticky pravomocně až 16. 3. 2019, tj. téměř po dvou rocích. Zde je zjevná nečinnost orgánů státu vedoucí k podstatnému prodloužení řízení. Soud prvního stupně správně nepřihlédl k námitkám žalobce o neaktuálnosti výše mezí odškodnění stanovených stanoviskem NS a odvolací soud pro stručnost odkazuje na jeho odůvodnění, se kterým se zcela ztotožňuje, i v tomto směru jím uvedenou aktuální judikaturu. Ani odvolací soud nepovažuje za potřebné zvýšit základní částku z důvodu významu řízení pro žalobce, kdy i tuto újmu je třeba vnímat jako standardní nejistotu ohledně výsledku řízení. Jak bylo uvedeno dříve, žalobce vědomě porušil blokaci pozemku restitučním řízením, muselo mu tedy být zřejmé, že může očekávat nepříznivé následky v podobě trestního stíhání, jak k tomuto i došlo. Navíc, nejvyšší intenzitu mělo trestní řízení v prvním roce svého trvání a poté, co byl v něm vydaný rozsudek zrušen a věc byla vrácena do přípravného řízení, se již v podstatě jen čekalo na vyřešení předběžné restituční otázky, na které záviselo, zda se žalobce porušením blokace dopustil či nedopustil trestného činu, probíhalo trestní řízení pouze formou dotazů na správní orgány řešící onu restituční otázku, tedy ani nijak více zatěžující žalobce. Pokud uvádí dopady na zdraví, pak v řízení bylo prokázáno, že s ohledem na xxx a genetické předpoklady se žalobce léčil na xxx od roku 2006 s trvalou progresí nepříznivého stavu, v roce 2008 se u něj objevil první záchyt xxx xxx, v roce 2009 xxx xxx xxx a závažné xxx onemocnění s xxx xxx. Je zřejmé, že trestní stíhání takovémuto onemocnění nepomáhá, nicméně jeho následná progrese v době trestního stíhání zásadně a podstatně vyplývá z genetických předpokladů a životosprávy žalobce. Prudké zhoršení zdravotního stavu v důsledku vzetí do vazby pak je ohodnoceno v odškodnění za nezákonnou vazbu. Význam z hlediska dlouhotrvajícího řízení tak nelze u žalobce shledat jiný, než standardní, nijak neodlišný od významu, který by takové trestní stíhání mělo pro jakoukoliv jinou osobu. Výše odškodnění tak, jak ji zjistil soud prvního stupně ve výši 132 000 Kč a její přiznání po odpočtu již uhrazené částky žalovanou ve výši 88 000 Kč pak odvolací soud považuje za zcela adekvátní vzniklé újmě žalobce.

18. Co se týká náhrady za nezákonné rozhodnutí, i zde souhlasí odvolací soud se závěry soudu prvního stupně i postupem, jakým dovodil vznik újmy i výši přiznané částky, který zcela odpovídá judikatorním požadavků a opět pro stručnost odkazuje na podrobné odůvodnění, se kterým se ztotožňuje. Soud prvního stupně správně vycházel z kritérií dovozených platnou judikaturou, a to z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby (srov. rozsudek NS ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011). Správně též dovodil, že sice vzhledem ke stíhání pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. z. ohrožovala žalobce trestní sazba až 10 let odnětí svobody, nicméně reálně mu s ohledem na skutek nehrozilo uložení trestu v horní polovině této sazby, i to, že se nejedná o trestný čin vnímaný všeobecně jako zvláště

zavrženíhodný. Odvolací soud, jak již výše uvedl, zcela souhlasí i se závěrem soudu prvního stupně, že intenzita újmy v průběhu času klesala a od vrácení věci do přípravného řízení již přezkoumávané řízení v podstatně bezprostředně do života žalobce nezasahovalo. Za správný považuje odvolací soud i závěr soudu prvního stupně o dopadech trestního stíhání do žalobcovy osobnostní sféry zejména v subjektivních pocitech frustrace, stresu a nejistoty, když nepříznivý zdravotní stav byl u žalobce shledán ještě před trestním stíháním. Správně soud prvního stupně nehodnotil medializaci s odkazem na platnou judikaturu, kdy neshledal excesivní způsob jednání orgánů činných v trestním řízení. Pokud žalobce poukazuje ve svém odvolání na konkrétní údaje udávané mluvčím soudu, pak se jedná pouze o věcné a aktuální skutečnosti tak jak byly uvedeny i v odůvodnění veřejně vyhlášeného rozsudku i v odůvodnění vazebního usnesení. Pokud žalobce odkazuje na to, že se dostavoval k hlavnímu líčení a důvody vazby byly vykonstruované, pak nelze přehlédnout, že na počátku řízení vedeného soudem byla čtyři hlavní líčení odročena na žádost žalobce nebo jeho obhájce a lze pochopit soud, že toto chápal jako obstrukční jednání ze strany žalobce, stejně jak to pochopil i Ústavní soud, který jen konstatoval, že nelze tímto odůvodňovat útěkovou vazbu. Ze strany soudu se tak nemohlo jednat o informace, které by byly interpretovány odlišně od výsledků řízení v zájmu uškodit žalobci. V době vydání rozsudku, ale i dosud byla a je jednoznačně pravdivá i informace, že bylo ke dni vyhlášení odsuzujícího rozsudku v řízení jednoznačně prokázáno, že zastupitelé jednali s vědomím, že na pozemky je vázán restituční nárok, jen vzhledem k pozdější změně osvědčení státního občanství M. D. (18. 8. 2017) skončila fakticky blokace uvedeného pozemku, který však již v té době s vědomím jeho blokace byl žalobcem spolu s dalšími obviněnými prodán třetí osobě. Tedy ani z tohoto nelze dovodit nepravdivost informací a exces ze strany státních orgánů, který by zvyšoval újmu žalobce. Navíc, je zřejmé, že pokud byl opětovně zvolen do zastupitelstva obce ještě v době trvání trestního stíhání, a to pouhý rok po odsuzujícím rozsudku (v roce 2014), nemohlo u žalobce dojít k výraznější dehonestaci jako veřejně působící osoby. Odvolací soud souhlasí i se způsobem, jakým soud prvního stupně vyřešil výši adekvátního zadostiučinění, když od sebe odlišil období intenzivnějšího působení trestního řízení a méně intenzivního a hodnotově je odlišil. Souhlasí i se způsobem porovnání věcí tak, jak je učinil soud prvního stupně, na což plně odkazuje a s tímto se ztotožňuje. Navíc lze odkázat na náhradová řízení ohledně nezákonného rozhodnutí spoluobviněných žalobce, a to Heleny M., které v rámci řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 23 C 38/2020 bylo pravomocně rozsudkem přisouzena náhrada za totožné řízení ve výši 102 000 Kč, či dcery žalobce, L. V., které byla pravomocně (řízení u odvolacího soudu bylo vedeno pod sp. zn. 18 Co 257/2021) přisouzena náhrada ve výši 120 000 Kč. I z tohoto pohledu je zřejmé, že žalobci se dostalo přiznáním částky 456 000 Kč poměrně nadstandardního odškodnění, které však lze ještě označit za adekvátní ve vztahu k jeho funkci starosty s ohledem na srovnávaná řízení.

19. Co se týká náhrady nemajetkové újmy za nezákonné vzetí do vazby, pak zde se opět odvolací soud zcela ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně a opět pro stručnost odkazuje na velmi podrobné a správné odůvodnění jeho rozsudku. Soud prvního stupně správně posoudil námitku žalované promlčení nároku opakovanou v odvolání, kdy v souladu s platnou judikaturou dovodil, že šestiměsíční promlčecí lhůta běží od konečného rozhodnutí právě z důvodu, že v případě odsouzení by i nezákonnou vazbu bylo možno kompenzovat ve výši či druhu trestu. Správně zohlednil špatný zdravotní stav žalobce, dále to, že právě jeho vzetí do vazby v obci H. a okolí působilo dehonestačně, i to, že musel pomocí členů rodiny zamezit negativnímu působení vazby na sebe zajištěním vysoké kauce a přiznal odškodnění v horní hranici judikaturou dovozeného rozhraní, tj. 1 500 Kč za každý ze 127 dnů vazby, tj. ve výši 190 500 Kč.

20. K odvolací námitce žalobce ohledně nákladů řízení odvolací soud považuje posouzení podání žalobce ze dne 21. 9. 2020 soudem prvního stupně za zcela správné, kdy i dle jeho závěru je třeba toto podání posoudit jako pouhé doplnění žalobních tvrzení, které v žalobě absentovalo.

21. Z uvedeného pohledu tedy dospěl odvolací soud k závěru, že rozsudek soudu prvního stupně je věcně správný, proto jej i se správně posouzenými náklady řízení postupem podle § 219 o. s. ř.

potvrdil.

22. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud postupem podle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy ani jeden z odvolatelů nebyl s odvoláním úspěšný, proto odvolací soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím soudu prvního stupně.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 7. prosince 2021

Mgr. Jiřina Jislová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Vladimíra Kantorová.